

CHIẾC NÓN BÀI THƠ

Kha Lăng Đa

Trong chuyến bay từ Đà Nẵng về Sài Gòn, Long luôn ôm trước ngực hai chiếc nón bài thơ mà Long đã mua ở đất Thần Kinh sau khi hết hạn 15 ngày biệt phái cho Sư Đoàn I Bộ Binh vì chàng ngại sự va chạm trong khung phòng chật hẹp của chiếc “Cessna” sẽ làm hư hỏng món quà kỷ niệm của chàng đem về, trao tặng người yêu.

Thấy Long ấp yêu hai chiếc nón lá Huế như một người mẹ nâng niu, bông bế hài nhi, các bạn đồng hành với Long đều mỉm cười, có người tò mò hỏi:

- Mua cho em gái hay người yêu mà cứ ôm nón vào lòng hoài vậy?

Long cười, đáp:

- Đây là quà cho người yêu của tôi, phi cơ chật hẹp quá biết để ở đâu cho an toàn, chỉ có cách ôm trước ngực là thượng sách.

Hành lý của Long là cái xách tay để dưới chân, Long phải ngồi trong tư thế co ro trông thật thảm thương vì hai anh bạn ngồi cạnh chàng có thân hình “hộ pháp”, đã vậy mà một anh còn bông theo đùa bé trai khoảng 6 tuổi.

Đã bốn năm nay, kể từ ngày được lệnh thượng cấp ra trấn nhậm “Ái địa đầu của lính tàu bay”, Long đã quen tháp tùng loại phi cơ bé nhỏ của đơn vị mỗi lần đi phép về Sài Gòn. Dù cho gặp bao phiền phức chung quanh, nhưng lòng chàng đang rộn rã và miên man trong ý nghĩ sẽ được gặp lại Trang - người yêu của Long, sau một năm dài xa cách. Long gặp gỡ và yêu Trang đã một năm nay. Tháng nào Long cũng nhận được ít nhất là hai lá thư của nàng, nhưng không biết tại sao cách nay hai tháng, bỗng nhiên Long không nhận được thư Trang nữa. Long đã gửi nhiều lá thư cho Trang, nhưng vẫn không thấy nàng hồi âm. Long mang nặng nỗi ưu tư đến biếng ăn, mất ngủ. Lòng chàng hoang mang, lo lắng, không biết chuyện gì không may xảy đến cho Trang. Đôi khi Long nghi ngờ Trang đã vâng lời cha mẹ cất bước sang sang. Điều lo nghĩ này khiến Long cảm thấy như mất cả niềm tin, ý sống của cuộc đời mình. Từ khi Long và Trang yêu nhau bằng tình yêu trong sạch, thanh cao, cả hai đều giữ chặt dạ thủy chung. Họ thề nguyện yêu nhau đến trọn đời, không lẽ Trang lại bỗng nhiên trở thành kẻ vong phụ tình yêu với Long một cách đột ngột như vậy sao? Tin tưởng lòng sắt son của Trang, Long cảm thấy dịu bớt nỗi lo buồn làm nặng trĩu tâm tư.

Long nhớ lại chuyện tình cờ được gặp Trang trong một ngày đầu năm giống như những chuyện thiên duyên tiền định. Cách nay ba năm, nhân chuyến về nghỉ phép Tết ở Sài Gòn, ngày mùng 2, Long ra Long Khánh thăm người cậu đang giữ chức vụ Trưởng Ty Điền Địa ở tỉnh này. Lúc Long đang lái chiếc xe “Jeep civil” chạy thông dong trên đường vào tỉnh, bỗng trời nổi cơn gió lốc làm rơi chiếc nón lá của một thiếu nữ đang cưỡi xe đạp phía trước. Chiếc nón lăn vòng trước đầu xe “Jeep”, Long thắng xe không kịp nên cán bẹp chiếc nón. Chàng vội ngừng xe lại bên vệ đường, nhặt chiếc nón lá lên xem, nấn nót lại, nhưng nó không còn nguyên vẹn. Đó là chiếc nón bài thơ có lồng hình cầu Trường Tiền và hai câu thơ lục bát bên trong:

*Gió đưa khóm trúc la đà,
Tiếng chuông Thiên Mụ, canh gà Thọ Xương.*

Thiếu nữ quay xe lại nơi Long đang đứng và đưa tay xin lại chiếc nón. Long lung túng như người vừa phạm lỗi lầm, ngập ngừng nói:

- Xin lỗi cô, tôi thắng xe không kịp, làm hư chiếc nón của cô.

Thiếu nữ cầm lấy chiếc nón bị móp méo, ngắm nhìn với vẻ xúc động và hình như mắt cô đang giăng màn lệ mỏng. Cô run run, nói:

- Tôi biết ông không cố ý, nhưng đây là kỷ vật yêu quý của tôi. Cảm ơn ông đã nhặt nón lên cho tôi. Chào ông!

Thiếu nữ đội chiếc nón lên đầu rồi đạp xe, chạy đi. Long đứng nhìn theo nàng mà lòng cũng buồn theo đôi mắt huyền rướm lệ của giai nhân như đim nửa hồn chàng trong đáy biếc. Cô gái đoan trang, thùy mị kia mặc chiếc áo dài màu hồng, nàng có mái tóc thề như những cô nữ sinh Trường Đồng Khánh đi qua cầu Trường Tiền với nụ cười e ấp trong vành nón lá nghiêng nghiêng vào những chiều tan học. Long đứng ngẩn ngơ cho

đến khi bóng dáng nàng mờ khuất ở đằng xa.

Sáng hôm sau, Long chở cậu, vợ và cô em họ tên Hồng đi ăn sáng ở một tiệm phở trong chợ Long Khánh thì thấy cô gái ấy cùng một người đàn bà trạc bốn mươi lăm tuổi, có lẽ là mẹ của cô ta đi ngang tiệm phở. Long chỉ tay về phía nàng và hỏi Hồng:

- Em có biết cô gái ấy không?

Hồng tươi cười trả lời:

- Dạ biết, cô ấy tên là Trang, học cùng trường và trên em một lớp. Anh quen với cô ta à ?

Long kể thuật lại chuyện xảy ra ngày hôm qua cho cậu vợ và Hồng nghe. Hồng mỉm cười và trêu chọc Long:

- Chắc là trận gió đưa duyên cho anh gặp gỡ cô Trang. Cô ấy là hoa khôi của trường em, học giỏi và rất đoan trang, phúc hậu.

Mợ của Long tiếp lời Hồng:

- Cô ta là con của một ông tỉnh trưởng hồi xưa, nhà giàu, trồng đủ loại cây ăn trái, cây kiểng và hoa quý, nhưng nhà rất kín cổng cao tường, cha mẹ cô ta rất nghiêm khắc, kết bạn với cô này không phải là việc dễ dàng đâu cháu à.

Chiều hôm ấy, Long chở Hồng đi đến nhà Trang với sự mong ước được gặp lại cô gái mà chàng đã thầm yêu ngay từ phút ban đầu gặp gỡ. Vườn nhà cô ta nằm cạnh quốc lộ, được bao bọc bởi tường cao kín mít, không nhìn thấy được bên trong, chỉ thấy nóc nhà và những tàng cây ăn trái. Cổng vườn xây bằng gạch, bên trên có mái che lợp bằng ngói ống, hai cánh cửa sắt lớn trông rất kiên cố, che khuất và ngăn cách với thế giới bên ngoài. Dọc theo bờ tường là hàng cây cao, nhánh nhóc đang nở rộ một trời hoa màu hồng lợt và màu trắng chi chít, giống như hoa anh đào. Long đậu xe sát lề đường, cách nhà nàng khoảng năm mươi thước, mắt đắm đắm nhìn cổng vườn với hy vọng Trang sẽ xuất hiện. Gần nửa giờ trôi qua mà cổng vườn vẫn khép kín, im lìm. Long định quay về thì nghe tiếng máy xe "Honda" đến gần từ phía sau lưng chàng. Long và Hồng quay lại đúng lúc Trang vừa tới. Hồng mừng rỡ, gọi:

- Chị Trang, ngừng xe em nói chuyện này một chút.

Trang ngừng xe, chợt nhận ra Long, bẽn lẽn cúi chào:

- Chào Hồng! Chào anh! Hồng muốn nói chuyện gì vậy?

Hồng tươi cười nói:

- Em xin giới thiệu với chị Trang, đây là anh Long, anh bà con cô cậu với Hồng, là Trung úy phi công ở Đà Nẵng về ăn Tết với gia đình.

Gương mặt Trang vừa e thẹn vừa rạng rỡ. Nàng nở nụ cười duyên dáng, nhìn Long:

- Trang hân hạnh được biết anh, hôm qua mình đã gặp nhau rồi, nhưng Trang không biết anh là anh bà con của Hồng.

Long khéo léo muốn biết chiếc nón bài thơ bị xe chàng cán bẹp là kỷ vật của ai mà Trang nuôi tiếc đến nỗi muốn rơi lệ khi nón bị hư hỏng:

- Tôi rất hân hạnh biết Trang. Đêm qua, lòng tôi cứ ray rứt mãi, không ngủ được vì tôi đã vô tình hủy hoại chiếc nón bài thơ kỷ niệm của người yêu cô trao tặng, vì vậy mà hôm nay tôi đến đây để xin lỗi cô một lần nữa.

Trang vội phân trần:

- Anh hiểu lầm rồi! Chiếc nón ấy là của Liễu, người bạn gái thân yêu, học cùng lớp tặng cho Trang trong một mùa hè, sau chuyến đi du lịch ngoài Huế của gia đình cô ta. Nay, Liễu không còn nữa. Liễu đã qua đời vì chứng bệnh tim trầm trọng. Vì vậy mà Trang trân quý kỷ vật của người bạn thân đã quá cố.

Long mừng thầm, nói:

- Tôi xin lỗi vì đã nghĩ lầm về Trang.

Thấy Trang có vẻ lo sợ, mắt cứ nhìn về hướng cổng nhà, Hồng nhanh nhẹn mời Trang:

- Nếu chị Trang không chê nhà em nghèo thì em mời chị ngày mai đến nhà em chơi, thời gian tùy chị chọn giờ nào thuận tiện, xin cho em biết để em chờ đón chị.

Trang lộ vẻ ưu tư trước lời mời của Hồng. Hồng biết Trang ái ngại vì có sự hiện diện của Long ở trong nhà Hồng, nếu nàng đến sẽ bị người khác dị nghị, hơn nữa cha mẹ Trang rất nghiêm khắc nên việc xin phép ra ngoài rất khó. Hồng mở lời cho Trang:

- Em biết chị e ngại dư luận, nhưng ngày Tết đi thăm bà con, bạn bè là việc thường. Lâu nay, em rất mến chị mà không có dịp nói chuyện với nhau và anh Long của em mới gặp chị lần đầu mà đã có cảm tình. Xin mời chị hãy đến với gia đình em cho vui.

Trang cắn môi, đắn đo suy nghĩ vài giây rồi tươi cười trả lời:

- Trang sẽ đến sau mười hai giờ trưa, bây giờ xin tạm biệt anh Long và Hồng nhé!

Long hân hoan trước lời hứa hẹn của Trang:

- Tạm biệt Trang, mong gặp lại vào ngày mai.

Hồng vẫy tay với Trang và nói với theo, khi Trang rời máy xe “Honda” chạy đến cổng nhà:

- Em chờ chị nhe chị Trang !

Lúc về nhà, Hồng đi qua nhà một người bạn gái và lúc trở về, nàng trao cho Long một chiếc nón bài thơ mới tinh với lời đề nghị Long sẽ tặng nón ấy cho Trang để thay thế chiếc nón bài thơ kỷ niệm của Trang đã bị bánh xe vô tình của Long cán dẹp. Long phân vân chẳng biết có nên tặng chiếc nón này cho Trang không. Hồng nói với Long:

- Chiếc nón này sẽ là vật kỷ niệm gọi cho Trang luôn nhớ đến anh từ lần gặp gỡ đầu tiên, chuyện “Trận gió đưa duyên” và chiếc nón bài thơ có khác gì nguyệt lão mỗi mai, Trang không thể nào quên được. Nếu cô ta không có cảm tình với anh thì cô ta đã không nhận lời mời của em đâu. Anh thấy có đúng không?

Long gật đầu thầm khen ngợi cô em họ của mình trông có vẻ ngây thơ mà lại sâu sắc như một nhà tâm lý học:

- Em có người yêu chưa mà sành tâm lý quá vậy?

Hồng cười, đáp lời Long:

- Em chưa có người yêu, nhưng em..em biết mà!

Hôm sau, quả thật như lời Hồng tiên đoán, lúc đầu Trang không chịu nhận chiếc nón, nhưng Long nài nỉ hoài, cuối cùng Trang chịu nhận chiếc nón. Trang nhìn Long, xúc động, nói:

- Kỷ vật của anh tặng buổi đầu tiên mình gặp gỡ và quen nhau, Trang rất quý nó. Trang mong rằng ngày gặp gỡ hôm nay là một kỷ niệm đẹp trong cuộc đời và anh mãi là người bạn tốt của Trang.

Long nghe lòng xao xuyến, bỗng dưng chàng xưng hô bằng tiếng “anh” với Trang:

- Anh hứa sẽ không làm cho Trang thất vọng vì anh.

Long được biết Trang có một người em gái tên Liên đi học ở Sài Gòn. Vì người dì ruột của Trang không có con cái nên cứ theo van xin cha mẹ Trang cho Liên về ở với vợ chồng bà cho gia đình đỡ bớt sự buồn tẻ, trống lạnh. Trang còn có hai người anh là giáo sư, theo lệnh tổng động viên phải nhập ngũ vào Trường Bộ Binh Thủ Đức.

Khi Long nói lời từ biệt để ngày mai trở về Sài Gòn, đón phi cơ về đơn vị thì trong ánh mắt Trang ẩn hiện nỗi buồn sâu kín. Trang cầu chúc Long ngày mai thượng lộ được bình an rồi nàng bắt tay Long, cáo biệt, ra về. Long và Hồng tiễn nàng ra ngõ. Lúc Trang ngồi lên yên xe “Honda”, treo chiếc nón bài thơ bên tay lái, Hồng chào tạm biệt nàng rồi vội vã quay vào nhà bỏ lại một mình Long. Thấy Long hơi lung túng, Trang mở lời:

- Hình như anh muốn nói gì với Trang, phải không anh ?

Long bày tỏ nỗi lòng :

- Được gặp gỡ Trang trong giây phút ngắn ngủi rồi phải chia tay, anh cảm thấy buồn và lưu luyến quá! Nếu Trang cho phép thì khi về đơn vị, anh sẽ gửi thư thăm Trang.

Trang bỗng xưng “em” với Long qua câu trả lời:

- Anh trở về đơn vị quá xa xôi, em rất lo lắng và mong tin anh, nhưng xin anh hãy gửi thư đến nhà Hồng và nhờ Hồng chuyển lại cho em.

Ngày trở về miền Trung, qua nhiều đêm thương nhớ ngập lòng, Long đã viết thư tỏ tình gửi cho Trang. Thư gửi đi rồi, Long khắc khoải đợi chờ, đến khi nhận được thư hồi âm của Trang chấp nhận tình yêu của Long thì chàng mới cảm thấy niềm vui, ý sống dào dạt trong lòng. Trong thư, Trang chỉ đòi hỏi ở Long một tình yêu chân thật và thủy chung. Mùa hè năm ấy, Long hẹn gặp Trang ở Sài Gòn trong năm ngày phép đặc biệt của chàng. Trang phải khó khăn lắm mới xin phép cha mẹ vô Sài Gòn để gặp Long, nàng viện lý do đi thăm người dì ruột và luôn tiện mua sắm những thứ cần thiết cho gia đình. Trong lần gặp gỡ này sau bao tháng ngày xa cách, nhớ thương, tình yêu của Long và Trang đã thăng hoa và ngày thêm thiết tha, say đắm, tưởng như không có mãnh lực nào lay chuyển được đôi long son sắt, đã thề nguyện mãi mãi yêu nhau. Long hẹn vào dịp đầu năm tới, Long sẽ về phép Tết để thăm Trang và để mừng kỷ niệm một năm tròn, ngày hai người đã gặp gỡ và yêu nhau. Trong dịp tái ngộ giữa mùa hè này, Long và Trang đã tặng hình ảnh cho nhau làm kỷ niệm với lời ước hẹn chuyển đôi lứa trong tương lai.

Ngày Long trở lại đơn vị, Long được tin cậu mợ của Long đã thuyền chèo về Mỹ Tho, Hồng theo cha mẹ chuyển trường về đồng bằng Tiền Giang. Trang phải nhờ địa chỉ của một người chị bà con thân tín, bán tiệm tạp hoá ngoài chợ Long Khánh để liên lạc thư từ với Long. Lá thư cuối cùng gửi cho Long trước khi vắng mặt

âm tín, Trang đã gói ghém nỗi lo buồn khi đánh mất chiếc nón kỷ niệm của nàng trên một chuyến đò. Hôm ấy, Trang vào Sài Gòn thăm Liên, em gái của nàng. Liên dẫn Trang qua Thủ Thiêm thăm người bạn học cùng lớp, khi qua đò, bị trận gió lớn thổi ngược hướng đò chạy, đánh rơi chiếc nón của Trang xuống sông Bến Nghé. Trang năn nỉ người lái đò quay lại vớt chiếc nón bài thơ, Trang sẽ trả tiền công, nhưng anh ta lắc đầu từ chối. Trang ước lệ nhớ lại ngày gặp gỡ người yêu, Long đã tặng nàng kỷ vật mà nàng hằng nâng niu nó trong những khi thương nhớ xa xăm. Trong lá thư gửi cho Long, Trang đã viết:

..... “Lần này bị mất kỷ vật của anh trao tặng, em đã khóc như lần trước chiếc nón bài thơ của Liễu tặng cho em bị xe anh cán dẹp. Không biết tại sao lòng em cứ mang nặng nỗi sầu canh cánh không nguôi, hình như linh cảm báo trước cho em biết chuyện không may sẽ xảy đến cho em. Em giữ không được kỷ vật của anh thì làm sao em giữ được anh. Một ngày nào mất anh, chắc em sẽ không còn thiết tha chi đến cuộc sống!...” Long đã viết mấy lá thư an ủi Trang và hẹn ngày về phép trong dịp Tết sẽ mua nón bài thơ ở đất Thần Kinh và tặng Trang, nhưng hai tháng trôi qua, Long không nhận được một lá thư nào của Trang gửi đến.

Nỗi ưu tư của Long như khung trời chập chùng mây trắng trải dài suốt không trình từ Đà Nẵng đến Sài Gòn. Khi phi cơ bay xuống thấp để chuẩn bị xin hạ cánh xuống phi trường Tân Sơn Nhất, Long mới trở về thực tại, nhìn thành phố tráng lệ của quê nhà như đang vẫy gọi dưới cánh phi cơ. Đang nôn nao trong niềm vui sẽ được gặp lại cha mẹ và người yêu thì Long và bạn đồng hành đều bị giật mình khi một con chim trắng bay ngược chiều, lao vào đầu cánh trái của phi cơ, thân xác của nó bị vỡ nát, chỉ còn chút máu, thịt và lông vũ còn dính lại. Không biết tại sao bầu trời rộng bao la mà con chim này lại đâm đầu vào máy bay để phải kết liễu cuội đời tự do bay nhảy của nó. Long bỗng thấy nỗi buồn dâng lên dào dạt trong lòng, thương cho một kiếp chim đã xa lìa vĩnh viễn không gian đầy nắng ấm của mùa Xuân trái ngọt, cây lành. Long nghĩ đến mình, ngày nào trong vùng trời khói lửa chiến chinh, chàng không may bị gãy cánh, bỏ lại cha già mẹ yếu trong cảnh tre già lại khóc măng non và Trang phải sống cô đơn nửa chừng xuân với đôi mắt nhạt nhoà lệ tiếc thương.

Phi cơ đáp xuống phi trường và “taxi” vào bến đậu, Long và người đồng hành được xe của Trạm Tiếp Liên đến rước và đưa ra cổng trại Long Vân. Long hối hả đón xe Taxi về nhà. Thành phố tấp nập xe cộ và trên vỉa hè, người ta chen chúc nhau quanh các gian hàng để mua sắm Tết.

Về đến nhà, trời đã xế chiều. Long vội vã cởi chiếc áo bay ra và mặc thường phục vào, xin phép cha mẹ đi Long Khánh gấp. Cầm hai chiếc nón bài thơ trên tay, chàng hẹn với cha mẹ sẽ trở về vào buổi trưa ngày mai. Đã biết rõ con mình yêu thương một cô gái ở Long Khánh mà vào một ngày mùa hè vừa qua, Long đã khoe tấm ảnh của Trang cho cha mẹ chàng xem nên ông bà chỉ khuyên Long hãy lái xe cẩn thận.

Long ra đến Long Khánh, đi tìm mượn khách sạn xong thì đồng hồ đã chỉ 8 giờ đêm. Chàng phân vân không biết có nên đến nhà Trang vào giờ này không hay chờ đến sáng hôm sau vì nếu Long đến ban đêm thì làm sao gặp được Trang. Trang vẫn giấu kín chuyện tình giữa Long và nàng vì sợ cha mẹ của nàng biết được sẽ ngăn cấm. Tất cả cuộc gặp gỡ của Trang và Long đều là lén lút. Long suy tính, sáng mai sẽ lái xe đến đậu bên vệ đường gần nhà Trang để chờ cho nàng đi ra khỏi cổng sẽ hẹn nàng đến một điểm hẹn kín đáo. Dự định như vậy, nhưng không biết tại sao Long cứ mãi nôn nóng được gặp mặt Trang và nỗi nhớ thương ngập long đã thôi thúc Long lái xe chạy đến trước nhà Trang.

Đường xá vắng tanh, gió thổi lạnh khiến Long phải kéo “phet-ma-tuya” chiếc áo “Jacket” Không Quân đang mặc. Chàng nhìn vào đôi cánh cổng đang khép kín, lạnh lùng cách ngăn với cảnh vật bên ngoài. Những tàng cây cao quanh vườn đang trở đầy hoa màu hồng và màu trắng dưới ánh sáng yếu ớt của đèn đường. Đã gần một giờ đồng hồ đợi chờ trong vô vọng, Long cúi đầu suy tư, định quay xe về khách sạn, lúc ngẩng đầu lên thì chàng chi siết vui mừng khi trông thấy Trang trong chiếc áo dài trắng nữ sinh đang đứng ở cổng nhà, vẫy tay với chàng rồi vội vã đi ra. Long nhảy xuống xe, chạy đến ôm chầm lấy Trang. Trang khóc sụt sùi trong vòng tay người yêu. Sau đó, nàng kéo Long đứng núp trong khoảng tối dưới tàng cây rậm trước nhà. Những nụ hôn nồng ấm trao nhau, Long và Trang đắm đuối trong hạnh phúc tuyệt vời sau bao ngày xa cách. Nhưng sao đôi mắt Trang chứa đựng nỗi buồn u ẩn và như ánh sao xa. Đôi bàn tay, mái tóc của nàng thấm lạnh bởi sương đêm. Long hỏi:

- Em đi đâu giờ này mà mặc áo dài?

Trang thỏ thẻ đáp:

- Em có linh cảm anh sẽ đến nên mặc áo dài để đón anh như có lần anh đã nói là thích nhìn em trong chiếc áo dài trắng nữ sinh và chiếc nón bài thơ.

Long thắc mắc, hỏi Trang:

- Sao em không viết thư cho anh?

Trang có vẻ xúc động, ngập ngừng đáp:

- Em xin lỗi anh, vì em..bận việc nhà nhiều quá.

Nói đến đây, Trang bỗng ôm chặt lấy Long, đôi dòng lệ lại tuôn trào ra khoé mắt.Long an ủi người yêu:

- Em đừng buồn nữa, đã có anh đến với em và anh sẽ yêu em trọn đời.

Trang lại càng khóc sục sùi. Long vuốt tóc Trang , âu yếm nói:

- Em chờ anh một phút, anh đến xe lấy hai chiếc nón bài thơ cho em.

Long vừa đem nón mà chàng đã mua ở Huế, đến trao cho Trang thì có tiếng chó sủa dồn dập từ khu vườn bên kia đường. Trang hốt hoảng nói với Long:

- Thôi, anh hãy về đi, ngày mai anh hãy đến nhà thăm em.

Long ngạc nhiên hỏi:

- Cha mẹ em có cho phép anh đến hay không?

Trang hôn vội lên má Long và đáp:

- Bây giờ thì được rồi , anh ạ.

Tiếng chó sủa càng lúc càng gần hơn. Trang rời tay Long :

- Anh hãy lên xe nhanh đi, chó ở đây dữ lắm.

Long leo lên xe, nhìn lại thì Trang đã vào nhà. Hai cánh cổng vẫn im lìm khép kín.

Sáng mai, Long vừa đến cổng nhà Trang thì thấy nàng cùng người mẹ đi ra. Long ngừng xe bước xuống, đến trước mặt hai người:

- Dạ, cháu kính chào bác ,...chào Trang.

Mẹ Trang thoáng buồn trên gương mặt, bà đáp lễ:

- Chào cháu.

Chỉ vào đứa con gái, bà nói tiếp:

- Đây là con Liên, em ruột của con Trang , nó ở Sài Gòn về ăn Tết. Cháu có phải là cháu Long, phi công, bạn của con Trang không?

Long trả lời:

- Thưa bác, chính là cháu. Trang có ở nhà không bác?

Liên bỗng xúc động rơi lệ, mẹ Trang mời Long:

- Mời cháu hãy vào nhà, bác sẽ kể cho cháu nghe mọi việc.

Long đang nghe lòng hoang mang trước sự vắng mặt của Trang. Lúc vào đến phòng khách, chàng đã hỏi:

- Thưa bác, Trang hiện giờ ở đâu hả bác?

Đôi mắt đẫm lệ, mẹ Trang run run nói.

- Con Trang nó đã chết gần ba tháng nay rồi cháu à.

Nói đến đây, hai mẹ con khóc oà lên khiến Long cũng không cầm được nước mắt trước hung tin người yêu không còn nữa. Mẹ nàng kể rằng hôm ấy nàng cưỡi xe “Honda” đi học về gần đến nhà thì bỗng có hai chiếc xe tải tranh nhau qua mặt, ép chiếc xe “Honda” của Trang văng xuống đường mương cạnh quốc lộ, Trang bị va đầu vào tảng đá và trút hơi thở cuối cùng. Sau khi Trang qua đời, hơn cả tháng sau, Liên mới khám phá ra chiếc hộp khảm xà cừ đựng thư từ và hình ảnh của Long giấu kín trong góc phòng riêng của Trang. Sợ Long bị xúc cảm mãnh liệt ảnh hưởng không tốt cho việc bay bỗng nên cha của Trang không cho gia đình báo tin buồn cho Long biết. Hôm nay, cha của Trang vắng nhà vì có hai người bạn già đến đưa ông đi chơi cho nguôi ngoai nỗi buồn mất đứa con gái hiếu thảo, ngoan hiền mà ông đã nâng niu như ngọc, như vàng từ thuở ấu thơ.

Long kể lại chuyện gặp Trang trong buổi tối đêm qua, chính Trang bằng xương bằng thịt và nàng đã nhận kỷ vật hai chiếc nón lá , mang vào nhà. Long chợt nhìn lên bàn thờ nghi ngút khói hương với di ảnh của Trang mặc áo dài trắng , giống như tấm ảnh của nàng tặng cho Long, chỉ khác là nó được phóng đại thêm.

Mắt đăm đũa ngấn lệ, Long bước đến bàn thờ thấp nhang , tưởng niệm người yêu. Bỗng chàng ngạc nhiên đến sửng sốt khi trông thấy hai chiếc nón bài thơ mà chàng đã trao cho Trang đêm qua đang treo cạnh bình hoa bên phải bàn thờ. Chàng nói với mẹ của Trang :

- Thưa bác, đây là hai chiếc nón bài thơ của cháu từ Huế mang về để tặng cho Trang. Chính tay Trang cầm lấy nón đem vào nhà, bây giờ nó lại ở đây!

Long càng xúc động khi biết oan hồn linh thiêng của Trang đã hiện nguyên hình, đến gặp chàng và đón nhận kỷ vật của chàng mang về từ chốn xa xăm. Mẹ Trang và Liên vô cùng kinh ngạc trước chuyện Trang hiện hình đi gặp người yêu. Hai người cũng đốt nhang, đứng trước bàn thờ khấn vái rồi dẫn Long ra vườn thăm mộ của

Trang. Long đau đớn ôm lấy phần mộ của người yêu mà suối lệ trào tuôn lai láng.

Long nói thầm:

—”Trang ơi! Duyên tình của anh và em xin hẹn đến kiếp sau. Dù em là hồn ma, xin hãy hiện hình về với anh đêm đêm cho thoả lòng anh thương nhớ. Anh sẽ sống bên em dù chúng mình ở hai miền âm cảnh và dương gian”

Gió đông thổi lộng về, vườn cây khua xào xạc và Long bỗng thấy có một luồng gió xoáy từ đâu di chuyển đến vây quanh chàng, cuốn theo những xác hoa rơi rụng như đàn bướm lượn vòng theo cơn trời.

Kha Lăng Đa